

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

TONGEREN, DEN 18 OCTOBER.

De *Paix* deelt eenige regelen mede die voor- zeker belangrijk zijn, en niet weinig den drift zullen koelen van diegenen welke, in België, meenen dat Pruisen den Elzas en Lotharingen wel degelijk houden moet.

Dat behoud wordt in de omgeving des konings niet meer in twijfel getrokken; maar men voegt er ook bij, dat men Frankrijk eene vergoeding zal geven ten noorden — dat is aan den kant van België, terwijl Pruisen aldaar de twee Luxemburgers zou inpalmen.

Dat alles is niet onmogelijk, ten minste dat dergelijke verdeeling als inzicht bestaat.

Daardoor legt men uit die hardnekkigheid der deutsche pers, om ons hier, in België, kost wat kost, als franschgezind te doen doorgaan, vooral in onze sympathie voor de gekwetsten.

Meer dan ooit denken wij gelijk gehad te hebben, in gansch dien oorlog, eene neutrale houding te hebben aangenomen, en noch deze noch gene partij gunstig te zijn geweest: beiden hebben voor ons venijn in den staart. (Handelsblad.)

De runderpest.

Naar het schijnt richt de runderpest veel slachtoffers weg langs de Maasoeveren en in de nabijheid van Sedan.

De *Annales agricoles du Grand-Duché de Luxembourg* melden, dat de plaag eene veront- rustende ontwikkeling verkrijgt nabij de duit- sche en fransche grenzen. De volstrekte af- sluiting der grenzen van Belvaux tot Dudelange is bevolen geworden, en het verbod van den uit- en doorvoer is uitgevaardigd geworden. Door dezen laatsten maatregel is het vooral aangehouden op het beperken van den omloop der beestenkoplieden, waarvan eenen stal komt te besmetten te Nusbaum (Pruisen), nabij Vianden.

De Minister der binnenlandsche zaken in Denemarken heeft ook den invoer verboden van alle hoornvee, vleesch, huiden en verschen afval herkomstig uit de Staten van den Duit- schen Noorderbond.

De runderpest verspreidt zich ook heen langs de aziatische kust van de Zwarte zee, en na- melijk in het zee district der omstreken van Trebizondo.

De ontwikkeling der runderpest in Europa heeft eene zekere ontroering in Engeland te weeg gebracht. Er zijn maatregelen genomen opdat al de herknauwende beesten herkomstig uit eene fransche of noordduitsche haven slechts zouden worden gelost op een punt dat uitsluitelijk daartoe is aangewezen, waar zij worden gevoed en van waar ze niet levend mogen vertrekken. Deze maatregel werd genomen ter oorzake van de groote beweging van vee die plaats had en waaruit er gevaren zouden kunnen voortvloeien wat aangaat de invoering der ziekte, indien de invoer van fransch en duitsch vee teeneemaal onbelem- merd ware.

Pauselijke Zouaven.

Een blad vertelt het volgende: Drie kompa- gniën pauselijke zouaven, op Fontainebleau ge- richt en op hunnen doortocht, te Orleans tegen- gehouden, zijn dezer dagen in gevecht gekomen, in voorwaarden, dat hij konden gedood worden met roem; maar overwinnen niet.

De bijzonderheden over het gevecht tegen 35,000 Pruisen, aan de poorten van Orleans, zijn nog niet gekend. Niet alle troepen hebben stand gehouden; maar de mobielen en de pauselijke zouaven hebben heldhaftig gevochten. Die laatste vochten zonder hoop van te kunnen zegenprelen; zij onderstonden het vuur van den overmachtigen vijand, met eene bewonderenswaardige kalme.

Die zouaven uit Rome gekomen, waar zij niet mochten vechten voor het heilig recht, hebben niet gezongen *mourir pour la patrie*; maar zij stierven inderdaad voor hetzelfde.

Hoe dikwijls heeft men die dappere kinderen, die mannen van overtuiging beschuldigd, van niets te zijn dan « huurlingen! »

Oorlogsberichten.

Officieele tijdingen, uit het hoofdkwartier der Pruisen, te Versailles, melden dat een groot deel der troepen die het beleg van Straatsburg hebben gedaan, eersdaags bij het pruisische belegerings-

leger rond Parijs verwacht worden. Een deel dezer troepen is naar zuid-Frankrijk gezonden. Een groote voorraad mondbehoefden is uit de veroverde stad Orleans en omstreken naar het pruisisch hoofdkwartier gezonden.

Uit het fort van den Valeriaanschen berg be- schieten de franschen Malmaison en Bougival. De verschansingen der Pruisen, voor de omsingeling van dat fort, beginnen het fransch garnizoen sterk te hinderen; maar tot den oogenblik dat de beschieting van Parijs zal beginnen, bewaren de deutsche troepen eene verdedigende houding, welke maar verlaten wordt als de fransche troe- pen uit Parijs uitvallen doen, die telkens kracht- vol afgeslagen worden. Volgens de deutsche depeches, is een uitval van tien bataillons des legers van Parijs, zonder veel moeite terug ge- slagen, en hebben de franschen zelf een twee dorpjes en het kasteel van Saint Cloud in brand geschoten.

De heer Gambetta heeft te Tours eene procla- matie uitgevaardigd, in dewelke hij met eene onschrijfbare vreugd de tijdingen uit Parijs van den 12 oktober aankondigt, volgens dewelken de vijandelijke troepen uit al hunne eerst genomene standpunten achterwaarts gedreven zijn door de uitvallen der Parijzische bezetting. De heer Gam- betta noodigt de provincien uit om het voorbeeld der hoofdstad te volgen.

Eene officieele depeche door den bevelhebber van het 15^e fransche legerkorps den oorlogs- minister toegezonden, bevestigt de neerlaag van het nieuw gevormde leger der Loire bij Orleans. De pruisische artillerie heeft nogmaals eene groote rol gespeeld in dien veldslag die bijna een geheel dag geduurd heeft, en waarin hardnekkig ge- vochten is. De fransche commandant geeft zijne verliezen niet op, maar bestaagt dat een deel zijner troepen geen stand heeft gehouden.

De generaal Lamotte Rouge, opperbevelhebber van 't leger der Loire, is door de voorloopige bewindsmannen van Tours, van zijne hooge bediening afgesteld en vervangen door den gene- raal Aurellis de Palladine.

Garibaldi en de kolonel Frioli hebben Tours verlaten en zich naar het oorlogstoonel begeven.

De maarschalk Bazaine doet aanhoudende pogingen om uit Metz de fransche troepen en de stad Parijs ter hulpe te snellen; maar telkens wordt hij terug geslagen. Gevaarlijke ziekten verdunnen zijne geleederen, en luidens de laatst ontvange- nen berichten, heeft hij al de weerbare burgers van Metz nu bewapend. Generaal Bourbaki, die geene kans ziet om in Metz terug te keeren, zal het be- velhebberschap aanvaarden over een nieuw leger, welk men in de omstreken van Tours verzamelt. Volgens de verzekeringen der Franschen, zou dat leger binnen tien dagen tijds, 200,000 man tellen.

Dit belet echter geenszins dat de Duitschers het beleg slaan voor Neu-Brissac, en de pruisische hulanc gansch die landstreek rantsoneeren, om geld, mondbehoefden en paardenvoeder te be- komen.

De vestingen van Noord-Frankrijk, die nog niet ingenomen zijn, zullen nu ook hare heert hebben. Châteauluo, op de Loire, Epinal in de Vogeezen, zijn reeds belegerd en op dezen oog- enblik ongetwijfeld ingenomen. Een tiental treinen van den ijzeren weg hebben nieuwe troepen uit Pruisen naar de rivier de Maas overgevoerd; deze troepen zijn aanstonds voortgestoomd naar Parijs.

Te Amiens maakt men zich gereed voor eenen krachtigen wederstand. De belegering van Sois- sons en Verdun is reeds begonnen. Breteuil is eergisteren genomen; Mézières zal volgen.

Rijsel en Givet, tegen onze zuider- en ooster- grenzen gelegen, zullen waarschijnlijk eerstdaags insgelijks belegerd worden. Wat vreeslijk voor- uitzicht voor de nijvere bewoners der hoofdstad van 't Noorder departement, maar zwak versterkt en verdedigd, en waar de krijgsoverheden wellicht zelve verplicht zullen zijn, bij de nadering des vijands, de talrijke fabrieken in de voorsteden in puin te schieten, opdat de pruisische troepen zich daarachter en daarin niet kunnen verschuilen.

Daarbij gevoeld het gebrek aan geld, ten ge- volge des oorlogs schier overal, en vooral in Noord-Frankrijk heerschende, en de hevige mis- noegdheid der werklieden in Rijsel, Robaais en Toerconje, die reeds bedreigd hebben de fabrieken in brand te steken, die zouden sluiten, kan men zich den benaauwendend toestand onzer zuiderburen voorstellen, die thans, geheel en al van 't overige deel Frankrijk's afgescheiden, gewis geen lang- durigen wederstand tegen de deutsche belegeraars zullen kunnen bieden.

Ten gevolge dier dreigende gebeurtenissen, zal ons Staatsbestuur verplicht zijn onze zuider- en oostergrens nogmaals door eene sterke legermacht te bezetten, ten einde in alle voorkomende gevallen de plichten als onzijdig land te kunnen vervullen tegenover de twee oorlogvoerende strijdlegers.

De stad Soissons, die gedurende een drietal dagen kloekmoedigen wederstand bood, heeft

zich aan de Pruisen moeten overgeven; men geeft den buit nog niet op.

In Rowaan heerscht eene onbeschrijfelijke geestdrift onder de troepen; men voedde de hoop dat de vijand die stad niet zal aanranden.

Neu-Brissac en Schelstadt zijn, naar den Rijkskant, den 9 dezer door de deutsche troepen omsingeld geworden. Men ziet, dat Pruisen geheel Frankrijk wil bezetten, als 't ware in staat van belegering stellen, en dan den grooten slag doen tegen Parijs, ten einde, volgens 's konings droom, de zegepraalende intocht der deutsche legers in Parijs te doen en daarna te onderhandelen over de vredesvoorwaarden.

In afwachting, heeft 't legerkorps des generaals von Werder, na eenige min belangrijke gevechten tegen de fransche troepen aangevoerd door gene- raal Cambriels, bezit gesnoomen van Epinal. Men schat de sterkte dezer strijdmacht op 30,000 mannen. Waarschijnlijk zal zij zich vereenigen met de nieuwe troepen langs den Maaskant toegekomen.

De troepen van generaal Vogel en een korps der Beierschen worden naar Lyon gericht.

Duizenden en duizenden houten tenten worden nu in geheel Duitschland overwinterd, met het oog op eene mogelijke overwintering der deutsche troepen in Frankrijk; dekens, orkelpen, wollen ondergoed en andere verwarmende voorwerpen worden in gereedheid gebracht.

Zoo men ziet, schijnen de Pruisen op hun gemak in Frankrijk den krijg te willen voeren, dat land allengskens verzwakken en uitputten, om aldus Parijs tot de overgaf te dwingen en bij het sluiten van den vrede hunne wet te kunnen voorschrijven.

Als men de ligging der deutsche troepen ron- dom Parijs in aanmerking neemt, schrijft een fransch blad, dan zal men bekennen dat, hoe weinig de bezetting en de bevolking wezenlijk voornemens zijn het tot het uiterste uit te hou- den, gemakkelijk den winter voor Parijs kan doorgebracht worden, en dit levert minder kanssen van gelukken op, dan een veltocht in den zomer of in den herfst, op vlakken grond.

Zwarter en zwarter ziet de Londener *Times* de toekomst te gemoet. Het blad stelt heden den jongsten omzendbrief van graaf Bismark en het te Tours uitgevaardigde manifest van den heer Gambetta nevens elkander. « Parijs — zoo schrijft de Bonds-kanselier — zal uitgehongerd worden, en honderd-duizenden zullen van gebrek om- komen; » — « neen — antwoordde Gambetta — want alvorens Parijs is uitgehongerd, zal de belegeraar verpletterd wezen door onze wapen- nen, door honger en door de elementen. » — Helaas! roept naar aanleiding hiervan de *Times*, 't is maar al te waar. Parijs zal schrikkelijk moeten lijden; doch ook de Duitschers staan zware beproevingen te wachten. Nauwelijks kunnen wij ons de jammeren voorstellen, die overmijdelijk gepaard moeten gaan met het beleg eener stad gedurende den barren winter.

En welk eene stad! Welke eene bevolking! Welk een heir van arme, lijdende zielen, binnen en rondom die wallen! O, de menschheid moet schreeën tot den Hemel, om een oordeel af te roepen over de monsters, die zooveel ellende over hun geslacht brachten! — Toch, hoe zeker wij die ellende in de toekomst ontwaren, wij kunnen niets doen om ze te voorkomen.

Europa moet werkeloos toezien; de strijden- den moeten den twist beslechten onder elkan- der; en eerst wanneer een der beiden zieltogend neerligt, mogen wij op vrede hopen. Doch, zoo wij nu niet handelen kunnen, laat ons ten minste geene illusien ons voorspiegelen! De strijd zal een harde wezen! Wij weten niet wanneer hij eindigen zal. Willicht als Kerstmis sneeuw over de velden strooit, als 't « vrede op aarde, » in onze bedehuizen schalt, wellicht zullen dan nog immer de twee machtige naties der Christen- heid den Muselman en Heiden met bitteren spot doen uitroepen: « Ziet, hoe lief die Christenen malkander hebben! »

De *Pall Mall Gazette* acht het niet onnodig, eens in herinnering te brengen, hoe Garibaldi, die dolende strijder, van wiens hulp de Fran- schen wonderen droomden, steeds hoewel hij als revolutionair soms buitengewoon gelukkig was, overal geklopt werd, waar hij te doen had met gegerelde troepen in het open veld. In 1859 werden zijne vrijwilligers, door generaal d'Urban tot op het Como-meer gedreven, slechts van totale vernietiging gered, doordien het verbonden leger plotseling naar den Ticino oprukte, zoodat Guilty genoodzaakt was al zijne regimenten bijeen te trekken, ten einde den vijand te Magenta te kunnen ontmoeten. In 1866 werd de gansche strijdmacht van Garibaldi, in de bergen langs het meer Garda, in bedwang gehouden door een handvol Oostenrijkers. Hoe eindelijk de jongste italiaansche expeditien voor den

held van Caprera uitvielen, dat kunnen Aspro- monte en Mentana getuigen.

Men schrijft uit Tours aan den *Times*, 8 oktober: Tot de dag waarop Parijs zich afge- scheiden van het overigerde wereld heeft gezien, hebben eene menigte personen maar half aan de mogelijkheid van een beleg geloofd. Eene groote stad omsingelen scheen hun eene niet te verwezenlijken onderneming zonder voorgaande. Men heeft altijd verondersteld dat de gemeen- schappen niet onderbroken zouden mogen uit- gaan of dat het ten minste mogelijk zou geweest zijn zonder gevaar door de lijken te trekken, Kortom, vele personen zijn te Parijs gebleven, die het op dit oogenblik erg betreuren de hoofd- stad niet te hebben verlaten. Ik vernem uit goede bron dat er zich onder dezen talrijke Engelschen bevinden, die reeds in den uitersten nood verkeerden. Het geld wordt zeer zeldzaam te Parijs; de vreemdelingen worden er verdacht; een brief in de laatste dagen per luchtblad aange- komen, zegt dat er vele aanhoudingen gedaan worden.

Om al deze redenen houdt men zich bezig met het zoeken van middelen om de Engelschen die aldus onvoorzichtige te Parijs zijn gebleven, uit de stad te brengen; men werpt de gedachten op dat het engelsch gouvernement eenen kleinen stoomer op de Seine zou kunnen zenden, die de landgenooten aan boord zou kunnen nemen, natuurlijk met de toelating der Pruisen. Als de Pruisen Parijs omzetten, bevatte de stad 200,000 schapen helgeen dus voldoende was voor 50 dagen, als men rekende dat er dagelijks 4000 gedood zouden worden. Er zijn geene verse groenten meer, maar men denkt dat er eene goede hoeveelheid ingelegde groenten voorhan- den zijn.

Officieele depeches uit het hoofdkwartier des konings van Pruisen te Versailles, bevestigen heden op de stelligste wijze dat de deutsche legerkorpsen rond Parijs saamgetrokken, thans al de standpunten bezetten, welke zij er den 19 september hebben ingenomen. Van al de gevech- ten, in den omtrek van Parijs sinds dien geleverd, is er maar één van wezenlijk belang: dat van den 29e tusschen Villejuif en Choisy-le-Roi. De 14 en 15 dezer hebben er geene de minste ge- vechten bij Parijs plaats gehad.

De waarheid is dat de belegeringswerken door de Duitschers krachtvol voortgezet worden en dat het fort op den Valeriaanschen berg 't eerste mikpunt van hunnen aanval schijnt te zullen wezen. Zoo men weet, bestrijkt dit fort een groot deel van Parijs, en zou deszelfs inneming voor de vijandelijke troepen gewis van het hoogste belang zijn. Ook versterken de Franschen dat fort op eene buitengewone wijze; hunne beste en verst dragende kanonnen met de kundigste kanonniers zijn reeds derwaarts gezon- den, en zij belemmeren de belegeringswerken der Duitschers, tot zoo verre hunne kanonkogels reiken.

Overigens ziet men schier in geheel Frankrijk de volksbepanning, door 't voorloopig bewind van den tegenstand uitgelokt. In al de departementen worden niet alleen de mobielgarden, maar ook de vrijeschutters in compagnie vereenigd. Deze compagnieën zijn nu door 't Staatsbe- wind als gewone troepen erkend. Een besluit der bewindsmannen te Tours benoemt Garibaldi tot generaal-opperbevelhebber der vrijwilligers- compagnieën in de Vogrezen. Men zal bij die troepen eene brigade mobielgarden voegen, en Garibaldi heeft verzekerd dat hij een corps van 15,000 italiaansche vrijwilligers verwacht.

ZOO ARM ALS JOB!

Men leest in den *Siècle*:

« Men deelt ons de kopij meê van eenen brief welke aan M. Piétri, bijzonder sekretaris van Napoleon III, te Wilhelmshöhe gezonden is. Wij kunnen de nauwkeurigheid van gezegden in dezen brief bevat, niet waarborgen; doch dezelve hebben een karakter van juistheid, welke ons getroffen heeft en ongetwijfeld den lezer ook treffen zal.

« Ziehier de belangrijkste broek uit dien brief: » Gij durft zeggen, mijnheer, dat uw Sire, geen centiem geplaatst heeft in de vreedende fondsen. — Ik zal u door cijfers bewijzen, dat gij niet goed ingelicht zijt, of dat gij de waarheid verbergt.

« De positie, welke ik te Parijs bekleed heb, laat mij toe met kennis van zaken over de finan- ciën van Lodewijk-Napoleon Bonaparte, te spreken, en ik denk niet door zijn schatbewaar- der M. Thelin, welke voor 't overige een zeer achtbaar man is, gelogenstraft te zullen worden.

« Ziehier wat Lodewijk-Napoleon Bonaparte in den vreedende geplaatst heeft: